

**Mistrovství Evropy mládeže v šachu 2015.
Maruška Vavřínková ve stopě svých
starších sester.**

Poreč, Chorvatsko, 20.09.2015 – 01.10.2015

Letošní Mistrovství Evropy mládeže v šachu hostí opět přímořské letoviště, po gruzínském Batumi se reprezentanti jednotlivých evropských federací sjíždějí v chorvatském městě Poreč, jehož historie sahá až do dob římské říše.

V nejmladší kategorii dívek, tedy do 8 let, bude Českou republiku reprezentovat nejmladší ze sester Vavřínkových Maruška. Ta si nominaci zajistila květnovým vítězstvím v republikovém přeboru nejmladších dívek a navázala tak na svou mladší sestru Aničku, která zvítězila v D8 v roce 2012. Reprezentační dres již oblékla také nejstarší Maruščina sestra Eliška, a tak budeme všichni zvědaví, jak se Marušce bude dařit ve stopě svých starších sester. Ty po loňské účasti v Batumi budou fandit z domova, milá povinnost doprovázet Marušku na ME připadla letos opět mě.

Úvodem mé letošní reportáže děkuji Maruščinému mateřskému klubu Lokomotivě Brno za podporu, kterou nám rodičům pro její start na ME poskytl.

Rovněž děkuji své manželce Jitce, která již potřetí pokorně přijala roli hlídače „těch doma“. Věřím, že na nějakou příští reprezentační akci našich dcer (pokud ještě bude☺), budeme moci vyrazit celá rodina – snad již příští rok, kdy ME bude po 4.letech opět hostit Praha.

Rád také uvedu, že Brno a jižní Morava má v Poreči dvojnásobné zastoupení, v kategorii H18 bude české barvy hájit bývalý člen Lokomotivy a dnes úspěšný reprezentant Durasu Brno Martin Blahynka.

Den první, 20.09.2015: Moravská šnycla v rakouském Mekáči, Staropramen levnější než voda v Poreči

Chorvatská destinace v Dalmácii nevyžaduje po našinci vynaložit náklady za letenku, na společné dopravě autem jsem se rychle po MČR dohodl s Láďou Kopcem, který doprovází svou dceru Lídu, reprezentující nás v kategorii D14. Finální přípravy na odjezd byly dosti hektické, což bylo zapříčiněno jednak mou pracovní vytížeností a taky včera konaným turnajem GP v rapid šachu, který v tomto termínu každoročně pořádá můj mateřský klub v Dolním Benešově. Z D.Benešova jsme se včera do Brna dostali v cca 21.00, hodinu jsem v Brně ještě musel věnovat pracovním povinnostem. Režii noční balení jsem tedy „zcela vyjíměčně“ přenechal hlavně Jitce. Pohlídal jsem pouze, aby byl správně ošetřen důležitý proviant.

S Láďou jsme byli domluveni na odjezdu v 8.00 z brněnských Bohunic, kam cestou z Ostravy po vyškovské hopsen štrásse přijel s Lídou téměř na minutu přesně. Z Brna jsme tedy vyjeli dle plánu směr Vídeň. Cestou jsme probírali šachová témata, především aktuální situaci v sekci mládeže, kdy se pan Havlíček a někteří jeho kolegové z Čech násilně snaží změnit něco, co nejen na Moravě funguje. Se svými záměry na nedávné rozšířené schůzi KM pan Havlíček nepochodil, jsem zvědav, jakou metodu znásilňování zvolí dále.

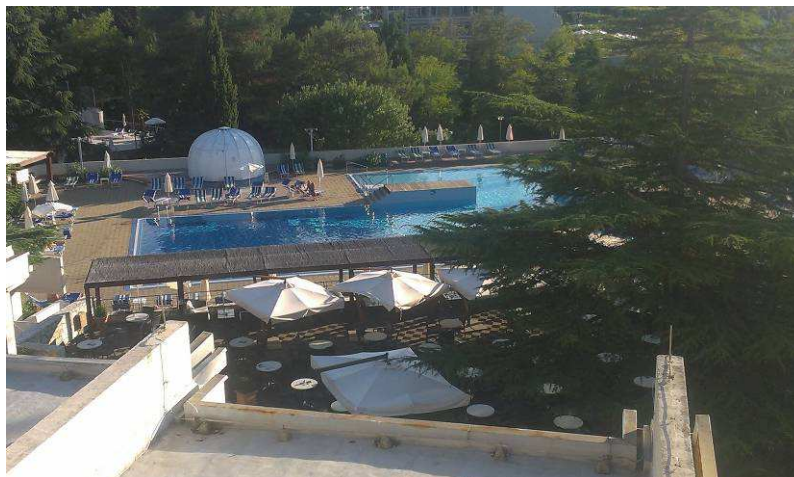
Cesta přes Rakousko probíhala naprosto v pohodě, plánovaná zastávka na natankování a odpočinek byla naplánována na místo nedaleko za Grazem. Především proto, že je tam Mc Donalds, a tam se dle Láďových slov za wc nikdy neplatí☺!. Tak i bylo, zaplatili jsme pouze za kafe a colu, ve starém dobrém stylu alá turisto komunisto vytasili řízky od maminek, umastli si huby a spokojeně jsme mohli pokračovat. Maruška byla vzorná, část cesty prospala. Při průjezdu kolem slovinského Mariboru jsem zavzpomínal na MS 2012, které jsem tam strávil s Aničkou, coby zelenáč na těchto akcích. Občas jsem poslal sms domů, vrátilo se několik všetečných otázek od Aničky. Zato nestarší pušo ani ťuk, no bodejť, když údajně ještě ve 13.00 nedával najevo, že by už snad vylezl z betle. Ano, včerejší 4 body v Benešově Elišku stály spoustu sil...☺.

Taky průjezd Slovinskem byl bezproblémový a jen trochu nejisti jsme si byli situací na slovinsko-chorvatské hranici, vzhledem k momentálnímu stavu uprchlické krize. V krátké koloně před hraničním přechodem potkáváme české auto s budějovickou značkou – ano, svět je malý, a sjíždíme se s doprovodem Martiny Šťastné, která nás bude reprezentovat v D10. Policistům na hranici stačilo pouze jakési zamávání našimi čtyřmi pasy a do cíle nám zbývalo posledních asi 40 kilometrů. Z některých výhledů v zatáčkách chorvatského pohoří se nám již ukázalo dnes nádherně čistě modré moře a za chvíli, po osmi hodinách v podstatě

bezproblémové cesty, jsme zaparkovali v Poreči před hezky vypadajícím hotelem Valamar Crystal.

Na recepci proběhly nutné úvodní formality, odevzdáváme pasy a dostáváme jednu čipovou kartu od pokoje. Ihned se mi vybavuje ložská noční story z Batumi, nicméně tady čipový zámek ve dveřích vzdoruje asi jen během mých prvních čtyř pokusů a pak se rozsvěcuje zelená kontrolka. Klika padla, dveře letí – lednice je zamknutá-tedy zaplombovaná pro systém nápojového baru. No nic, dva menší, ale celkem pěkné pokoje, standardně hotelově vybavená koupelna, z oken výhled na hotelovou zahradu s vyhříváním bazénem. Mořská pláž má být do 150 metrů. Vybalíme tedy s Maruškou bagáže, důležité tekutiny zatím uskladňuji mimo chlazený box. Když bude nejhůř, pověsím igelitku z Kaufoše, naplněnou plechovkami Staropramenu, pod klimatizační anemostaty, pustím chlazení na plné pecky a půjdu si počkat do vířivky. Žádnou lednici vlastně nepotřebuji!

Na první večeři máme přijít na 19.00, máme tedy ještě cca 90 minut, tak jdeme s prckem na první prohlídku okolí. Brzy dojdeme k velmi hezky upravené pláži s kamennými moly, hracími koutky pro děti, restaurace, všude hezky a čisto (na rozdíl od Batumi). Pohodovou atmosféru podtrhují asi tři naprosto oprsklí racci, pochodující v bezprostřední blízkosti plážových hostů. Jako holubi na Svoboděku☺!

Hotelová zahrada s vyhříváním bazénem a navazující terasou lobby baru

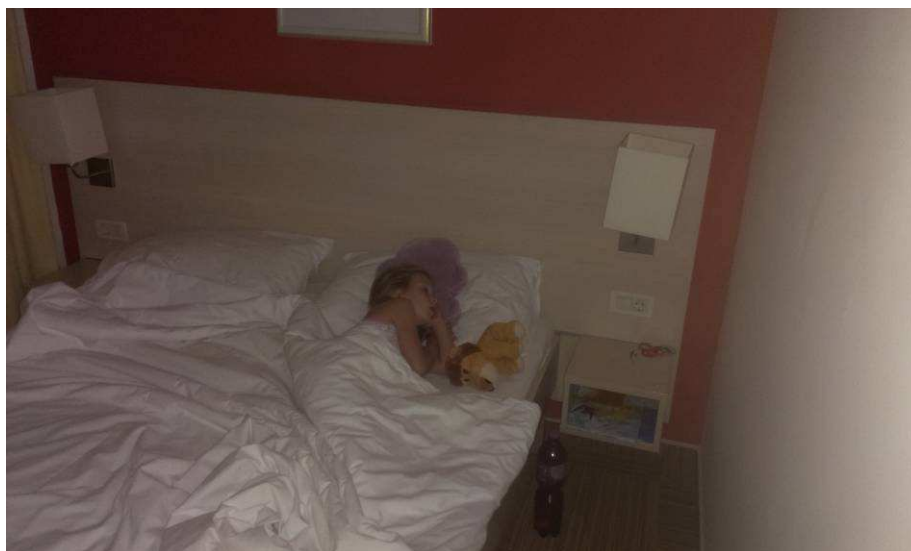
Kamenné molo, ústící do průzračně čistého moře

V 19.00 po prvním krátkém srazu s většinou ostatních člen následuje večeře v hotelové restauraci. Plné stoly jídel a ovoce různých druhů nás naplňují velmi dobrým úvodním

dojem. Láďa zkušeně konstatuje: „Tak tady zase nezhubnu!“. Jídla všude plno, ale sklenice na pití u většiny stolů prázdné, nikde nevidím nějaký nápojový bar nebo koutek pro nabrání vody či nějaké jiné tekutiny. Hm, všude je to něco za něco...Jídlo super, ale pití není v ceně! 2 deci vína za 26 kun. Objednávám tedy půl litru obyčejné vody. Paní se ptá, jestli malý nebo velký batl, a jestli budu platit kešem nebo šekem? Já myslel, že vůbec, no a přinejhorším penězi...3 eura za půllitr vody... Ty v..e, to jsem ještě nepil. Nevím, jak to myslí dál a jestli si na snídani budeme nosit vodu v kelímku od zubního kartáčku, no uvidíme.

Tato kulturní vložka se nám tedy vůbec nelíbila a tak jsme s Láďou rozhodli, že zajdeme s holkami do města na „normální pivo za normální peníze“. Prošli jsme hezkou kolonádou po pobřeží až do samého historického centra Poreče, kde jsme nakonec museli vzít za vděk českému Staropramenu za 19 kun. Nic levnějšího ani ťuk, ale pořád lepší, než ta voda v hotelu za stejné peníze....

Centrum města vypadá moc hezky, kamenné uličky připomínají dávnou historii. Ale o tom až někdy později, Maruška vzorně šlapala, ale výlet jí spolu s únavou z cesty totálně zmožil, a tak dostala odpuštěnu večerní sprchu.

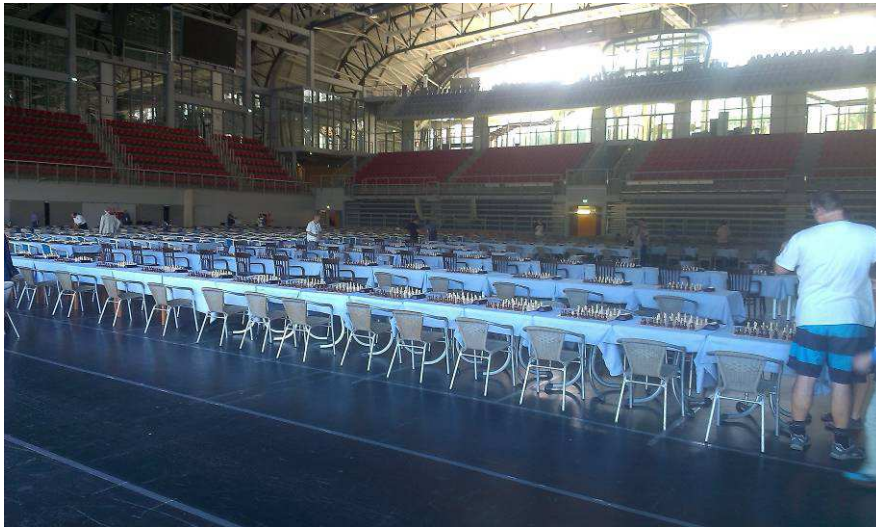
Zítř ráno máme organizační sraz, až dnes v noci přijede hlavní náčelní Dejř, pak to všechno vypukne už naostro.

Den druhý, 21.09.2015: Průzkum terénu a zbytečně zbrklý Maruščin start

Jak je vidět na předchozí fotce, Maruška za asistence svých plyšáků v noci mohutně sbírala nové síly do prvního hracího dne. Já jsem do pozdních nočních hodin smolil předchozí řádky. Poté, co jsem konečně uleh, Maruška již začala hrát. Ano, její velmi oblíbenou disciplínu, noční fotbal. Brankou byly moje záda, především pak ledviny, auuu.

Po únavném úvodním programu jsme dnes vstali o něco později, než jsme plánovali a na snídani jsme přišli až v 8.40. V restaurantu pořád zůstalo dost dobrého jídla, dokonce i pitný režim byl ráno zařazen do programu již zaplacených služeb.

Na avizovaném ranním mítinku se sice již zjevil značně rozespálý náčelník, nic podstatného nového jsme se ale nedozvěděli. Organizační úvodní mítink vedoucích výprav měl teprve následovat. Druhý trenér Pavel Šimáček navrhl pěškovýlet do haly, ve které budou probíhat turnajová klání. Většina souhlasila, a tak Šimi zavelel k odchodu. Na pomoc si vzal dalšího z trenérů V. Tallu, který s neustále různě točící mapkou v ruce šel pak neohroženě v čele, rádoby cestou nejkratší, polem nepolem, téměř malotraktorem, navzdory slepým uličkám a různým terénním i dopravním nástrahám. Po cca 20 minutách svižné chůze jsme se ocitli před moderní sportovní halou. Ihned jsme zvědavě pronikli do jejich útrob. Šachovnice na ustavených stolech nás ubezpečily, že jsme opravdu správně.

Interiér nové moderní sportovní haly, s připravenými stoly k zahájení šampionátu.

Několikalodní halu s obloukovými tvary tvoří příhradová ocelová nosná konstrukce, opláštěná profilovanými hliníkovými plechy, pravděpodobně ve stavebním systému Kalzip. Prosklené části obvodového pláště tvoří hliníkové výplně. Stavba velmi připomíná stavby z areálu brněnského Kampusu – rovněž sportovní halu fakulty sportovních studií Masarykovy univerzity a budovu společnosti Tesco.

Fotil jsem proti slunci, kvalita snímku tomu odpovídá. Pokusím se ještě pořídit lepší záběr.

Cestu zpět jsme již volili téměř samostatně, okolo historického centra města, přes místní přístav. Maruška dostala první zmrzlinu, Lída Kopcová si na trhu pořídila nový školní batoh a my s Láďou jsme se následně odměnili zmrzlinou tekutou, v ceně o něco málo příznivější, než včera večer ve městě. Po návratu na hotel jsme u náčelníka vyzvedli akreditace, reprezentanti dostali nové dresy. Při zpětné převímce našich pasů na recepci jsme se k naší „velké radosti“ dozvěděli, že parkování pro klienty hotelu není „free“, jak jsme blbě rozuměli recepční při příjezdu, ale „three“ (3 eura) za den. Šmejdi.

Přístav v Poreči

Po krátkém poobědovém odpočinku jsme využili nabídku přepravy místním kyvadlovým autobusem, a nechali se dopravit k hale, asi 45 minut před samotným zahájením prvního kola. Marušce po letních turnajích vyšlo první Fide elo 1330, což jí přineslo nasazení jako č. 8. Na on-linu se měla utkat s litevskou soupeřkou.

1. kolo: LENGVINAITE AISTE (LTU) 1 - 0 VAVŘÍNKOVÁ MARIE (CZE)

Evropská šachová federace na loňském kongresu v Batumi zrušila nesmyslné sofijské pravidlo. Pro první kolo letošního ME přežilo stejně nesmyslné pravidlo nulové časové tolerance, od kola druhého se bude tolerovat 15 minut. Nevím, jestli někdo z hráčů musel být pořadateli dnes trestn, já doufám, že nikoliv. Sami pořadatelé totiž pravidlo nulové tolerance nedodrželi a první kolo začalo asi s 10 minutovým zpoždění. Doprovod kromě vedoucích výprav byl dle zvyklostí na těchto akcích vykázán mimo hrací prostor. Mohli jsme využít tribuny haly, nebo nejbližší zázemí.

Nejmladší dívky hrají v úplně krajní řadě, pod vysokým ochozen, který je divákům přístupný. A tak jsem z hodně velké výšky chvíli pozoroval dnešní nepovedené Maruščino úvodní vystoupení.

Marušku, v novém bílém reprezentačním dresu, můžete při partii prvního kola zřetelně vidět v krajní řadě na on-linu č. 8. Pozice již očividně nevypadá dobře.

Maruška partii odtahala nervózně, zbytečně rychle a po jednoduchých zbytečných chybách relativně snadno a rychle prohrála. Partie byla za pečlivé asistence Pavla Šimáčka společně rozebrána na venkovní terase za halou. Snad si trenérový rady Maruška vezme k srdci a zítřejší partie bude lepší. Už nyní víme, že to bude opět litevská soupeřka, reprezentační kolegyně soupeřky dnešní.

Na závěr dnešního dne ještě celkový pohled z galerie na plochu haly, zaplněnou mladými šachisty, bojujícími o evropské medaile.

Den třetí, 22.09.2015: Dopolední partie body nepřinesla. Litva – Maruška: 2 – 0

Druhé kolo turnaje bylo jediné, které mělo svůj začátek dopoledne, přesně tedy v 10.00. Los si s Maruškou trochu pohrál a přisoudil jí opět soupeřku z Litvy.

Ráno už někdy krátce po sedmé hodině mě prcek šeptá do ucha dotaz, kolik už je? Mou odpověď, že ještě chvilku můžeme spát, bere velmi vážně a zodpovědně a skutečně ještě na krátko usínáme.

Po osmé pak ranní procedury proběhly bez problému a po dobré snídani jsme zamířili ke stanovišti autobusu, který jezdí k hale. Dnes však byl zcela zaplněn, zůstali jsme stát v podstatě ve dveřích, na schodech, vedle dvou velice živých a hlučných tureckých klučinů. Svým temperamentem nezapřeli svou rodnou zemi, bezpečně ozvučili celý autobus. Když pak jednomu z nich upadla tužka na schody až pode mě, chvíli jsme zvědavě čekali, co bude následovat. Přišel zkušený průlom ze strany toho kluka, zaražená podrážka jeho boty v mém téměř holém nártu (pouze sandále), shyb pro tužku a za všeobecného veselí návrat za kámošem na své stanoviště. No problem☺.

Do haly jsme se dostali v pohodě asi půl hodiny před začátkem partie. Maruška byla velmi dobře naladěna a rychle hledala své místo pro dnešní mač. Zavolali jsme ještě mamce do Brna, zkontrolovali stav na wécéčku a pak se již Maru pozdravila se svou litevskou soupeřkou. Tu evidentně potěšil Maruščin dáreček, který má připraven pro každé kolo – 3D pohlednice Brna a originál LIPO bonbóny (ty však soupeřky zatím bohužel příliš nerozpouští☺).

Maruška v novém reprezentačním dresu krátce před partií 2.kola na ME 2015 v Poreči

Ještě telefonát mamce do Brna

2. kolo: VAVŘÍNKOVÁ MARIE (CZE) 0 - 1 MOTUZAITE EMILE (LTU)

Pořadatelé dnes uzavřeli pro veřejnost horní galerii, ze které jsem včera měl možnost alespoň částečně a z velké výšky sledovat průběh partie. A tak mi nezbylo, než trpět v hledišti. Maruška dnes vypadala daleko klidněji a vyrovnaněji než včera. Před partií dostala nějaké pokyny od trenéra Šimiho a ty se měla pokusit naplnit. Během vlastní partie to zpočátku vypadalo, že v nějakých problémech je soupeřka. Maru několikrát spokojeně trajdala po sále mezi partii ostatních soupeřek, její soupeřka naopak vypadala do boje velmi zabraně. Já jsem mezitím několikrát obešel hezkou halu a z profesionální deformace zkoumal konstrukci haly a některé její zdařilé detaily, včetně technologických rozvodů.

Asi po necelých dvou hodinách se pohled ze stanoviště do dálky na Marušku a její soupeřku změnil. Maru začala čím dál častěji ponořovat svou hlavu do dlaní, naopak soupeřka již od partie očividně spokojeně odcházela. Začínal jsme tušit, že ani dnes ještě body asi nebudou. Nemýlil jsem se, bohužel (znám dobře naši malou myš ☺). Za chvíli už jsem viděl u partie rozhodčího, což znamenalo, že je konec. Počkal jsem Marušku na smluveném místě v hledišti, kam mi přišla s úsměvem oznámit, že tedy prohrála, protože :...jsem vzala figuru, myslela jsem, že je zadarmo, ale dostala jsem dvoutahový mat☺. No nevádí. Jde se na terasu na rozbor, u stolečku už čeká skupina našich trenérů a rodičů.

Maruška po partii 2. kola, před rozbořem

Trenér Vladimír Talla, Petra Píšová (D12) a Maruška Vavřínková (D8). Vedle

šachovnice koláčky ze slováckých hodů, které nabízí hlavní trenér Dejf Kaňovský (na snímku pouze část hlavy, vlasy ještě nevypadaly..., kdo ví, jak to bude za týden).

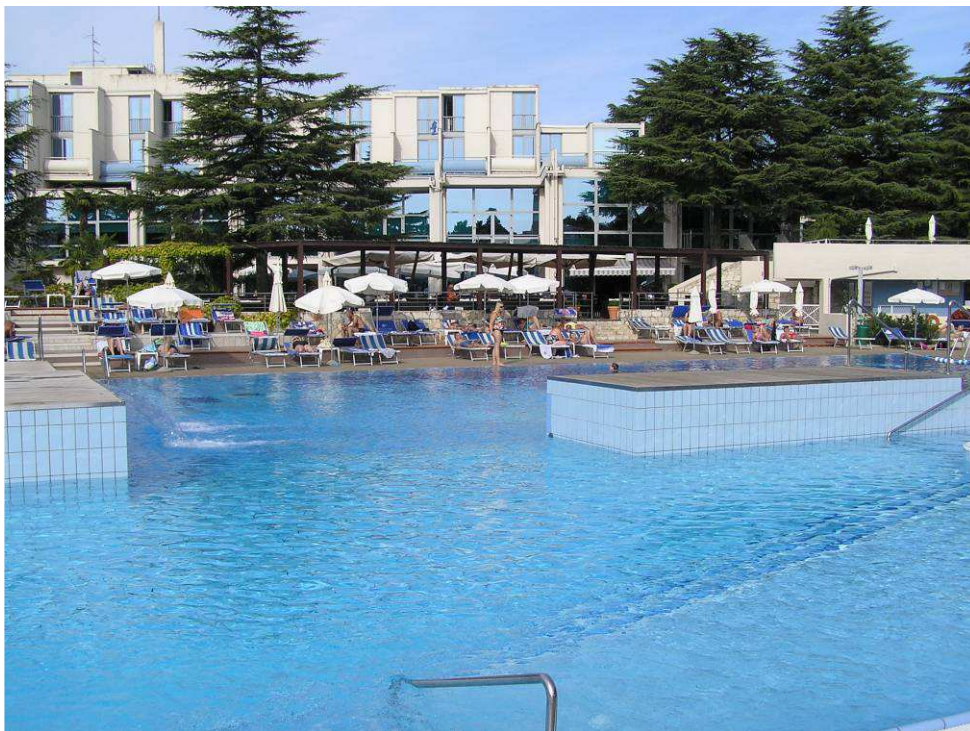
Trenéři Dejf Kaňovský, Pavel Šimáček (Šimi) a zády Petra Píšová u rozboru dnešní partie, kterou velmi hezky vyhrála.

Maruška druhou porážku vstřebala celkem v pohodě, menší smutek jí přepadl zpáteční cestou na hotel. Hodil jsem udičku a při procházce parkem kolem moře jsem jí nabídl, že si může jít pohrát na zdejších průlezkách a dalších dětských atrakcích. Rybička se na udičku ochotně chytla a rybář mohl spokojeně usednout na terasu restaurace na břehu moře a tentokrát ochutnat velmi dobré místní bílé víno.

Po hodině příjemného relaxu jsme zamířili směr hotel s jasným plánem. Oběd a využití volného odpoledne – samozřejmě ke koupání. Nabízelo se moře nebo hotelový bazén. Jelikož dnes oproti včerejšku dost pofukovalo, shodli jsme se s Maruškou na volbě bazénu. V něm mě překvapila mořská voda, jejíž teplota byla deklarována na 25 st. C, ale po prvním namočení jsem o tom dost zapochyboval. Trošku jsme zaplavali (Maru už konečně odhodila strach z vody, rukávky atd), ale ochlazující vánek Marušku rychle zahnal do vířivky s vodou mnohem teplejší. Tam se rychle skamarádila s nějakou skotačící holčičkou, což mě umožnilo

odebrat se na lehátko k zaslouženému odpočinku☺. Maru se téměř dvě hodiny ráchala v té vířivce, táta zalomil a spokojeně dvě hodiny dřímал...

Hotelový venkovní bazén, za ním vlastní hotel VALAMAR CRYSTAL

Maruška ve vířivce, s velmi praktickou pomůckou na čele, kterou v bublinkách zcela jistě dobře využila☺

Při odchodu na hotel a večeri jsem se pokusil zjistit, s kým se Maru vlastně skámošila:

T: Kdo to byla, ta holčička, se kterou jsi řádila?

M: Ále, nějaká cizinka. Ona na mě mluvila anglicky, a já jsem jí trochu rozuměla.

T: Hm, a co říkala?"

M: Nevím, my jsme řádili.

T: A jak se jmenuje?

M: Nevím, o tom jsme se nebavili. Ona musela na chvíli odejít, byla tam asi její maminka, ale pak zase za mnou přišla. A teď už musela zase jít. Asi to byla Chorvatka.

T: (v duchu pro sebe): Jo, a mluvila na tebe anglicky...

T: Tak to máš dobrý, teď půjdem na tu večeři, ale musíme se na pokoji osprchovat.

M: Hmmmm, (jako že jsem úplně blbý), vždyť jsem byla v bazénu.

T: Ale ve slané vodě, ta pak lepší, až uschne. Ne jako ta sladká (pěkně jsem si naběhl☺).

M: Ne, právě že lepší ta sladká!

No nějak jsem jí do té sprchy dotlačil, tam si pak asi dvacet minut zpívala (raději nechci vědět co). Na večeři u stolu už jí těžce padaly víka a těsně před osmou zalomila na gauči před TV.

Na závěr dnešního reportu ještě jedna fotka Marušky ze zahrady před našim hotelem.

Den čtvrtý, 23.09.2015: Koník navíc doskákal jen pro remízu. Tátova skleróza nebolí, ale Maru se naběhá.

Pořadatelé letošního ME nevím proč, zveřejňují nasazení hráčů do dalšího kola až dlouho po zveřejnění výsledků, v pozdních nočních hodinách. Můžeme jen spekulovat stejně jako v Mariboru 2012 o tom, že tým chtějí zvýhodnit domácí hráče, kteří se samozřejmě nasazení dozvědí ihned po skončení posledních partií. To trochu komplikuje hlavně těm lepším hráčům přípravu na další kolo.

A tak i Maruška včera usnula daleko dřív, než byl los 3.kola zveřejněn. Proto hned ráno v posteli se dotazovala, jestli „už to tam je?“ Má odpověď, že hraje s Ruskou, jí příliš radosti neudělala. Po dvou Litevkách další soupeřka, od které se dalo očekávat, že bude pro Marušku velmi těžkým protivníkem.

Po snídani jsme se domluvili se Šimim na přípravě ve 12.00 a dohodli se, že se půjdeme podívat na otočku do centra Poreče. Než jsme se rozhoupali, začala Maru skypovat s mámou na svém malém notebooku a já jsem na mém PC stejný program po několikadenní stávce konečně taky oživil. Maruška tedy bombardovala mámu z ložnice, já z pokoje. Nevím, co si holky přesně psaly, ale táta se najednou dostal na vedlejší kolej...Výsledkem byla několikaminutová stávka Marušky v koupelně, kdy se mnou najednou odmítala komunikovat. Naštěstí jí nořas brzy zdechl, z trucovny tedy musela potupně zpět na světlo boží a za chvíli se už ptala, jestli tedy půjdeme – něco koupit holkám. Po desáté jsme tedy vyrazili a pro tentokrát nezvolili klikatou cestu po mořském břehu, ale přímější chodník po druhé straně parku. Počasí se dnes zhoršilo, zatáhlo se a začal fučet vítr, nicméně v přístavu jsme byli překvapivě rychle, asi za 15 minut, za dalších pět jsme pak již stáli na porečském náměstí.

Kostel na historickém náměstí. To je dlážděno velkoformátovou kamennou dlažbou.

Kamenná dlažba v ulicích je místy až „leštěná“, nevím, jak to funguje za mokra.

V jednom malém krámku se suvenýry (ty jsou úplně všude a úplně všude jsou předražené) Maruška zakoupila na památku pohlednice z Poreče. Pak jsme se ocitli vedle expozice „Akvárium Poreč“, kde jsme zjistili jen cenu vlezného, ale vzhledem k tomu, že jsem nevěděl, jak je výstava velká, případnou návštěvu jsme odložili. Ocitli jsme se vedle historické kamenné rotundy či věže, která má na svém vrcholu vyhlídkovou terasu s kavárnou.

Úzké kamenné točité schodiště prochází celým interiérem kavárny až na terasu. Po takovémto schodišti musí personál roznášet objednané nápoje a drobné jídlo hostům podobným tomu na další fotografii. Tuzéra očekávat nemohou, ten je v ceně☺

Stavba z dálky nějakou historickou rotundu příliš nepřipomíná.

Zakoupené Maruščiny pohlednice jsem během krátkého posezení položil na stůl. To, že je nemáme u sebe, jsme zjistili až asi po pěti stech metrech zpáteční cesty. „Tati, já tam pro ně sama zaběhnu“, hlásí malá. Chvilku pochybuji, ale pak dávám průtok její ochotě. Co by asi řekla Elsa na jejím místě, napadá mě...☺. Maru tedy spěchá zpět do baru v rotundě, pomalu jdu za ní, kdyby něco. Za chvíli je zpět, číšník měl zapomenuté pohlednice ochotně nachystané k vrácení.

Nasazujeme svižné tempo a vracíme se na hotel, na přípravu k trenérovi a na oběd. Vše se stíhá v pohodě, oběd opět o několika chodech, nevynechávám ani zmrzlinu a moučník. Po obědě opět několik vyměněných zpráv s mámou po Skypu a po druhé hodině odcházíme z pokoje na autobus, který jezdí od vedlejšího hotelu k hale. V recepci se zdravíme s Dejsem a míříme k busu. „Maru, kde máme akreditační kartičky?“ „Na pokoji...“ „Já tam tati rychle zaběhnu“, hlásí se do služby sklerotickému otci malá myš. „Tak spěchej“. Co by asi na jejím místě řekla Elsa, napadá mě...☺. Uřícená Maruška je za pár minut zpět, já vše popisuji na recepci náčelníkovi. Tady musím dodat, že hned první hrací den, když Maruška dohrála, nechal jsem v hledišti pod sedačkou ležet celou brašnu s nořasem, našimi pasy atd. Začala mě chybět asi až po půl hodině, když jsme se chystali na odchod zpět. Celý vyhukáný jsem spěchal zpět do haly, naštěstí ten můj starý křáp v předpotopní brašně nikoho nezaujal. Co by mi asi řekla Elsa.... ☺. Čím dál častěji jsem přistižen, jak páchám nebezpečné sklerotické skutky. Až se jednou někde zapomenu sám.

K autobusu jsme přiklusali, ale ze dveří nás vytlačili – asi zase nějakí Turci. Raději jsme ustoupili malému násilí a počkali na další bus, ve kterém jsme si pak pohodlně sedli, bez nějakého dalšího incidentu.

V hale jsme hned zamířili ke stolu, kde Maruška měla hrát partii 3. kola. Neposedná malá ruská soupeřka již byla na místě i s maminkou.

3. kolo: ZAVIVAEVA EVELINA (RUS) 1/2 – 1/2 VAVŘÍNKOVÁ MARIE (CZE)

Jelikož galerie je již zavřená a z hlediště z partie jsem neměl sebemenší šanci něco vidět, zkusil jsem dnes trošku obcházet z venku a využil jsem toho, že nejmladší holky hrají v krajní

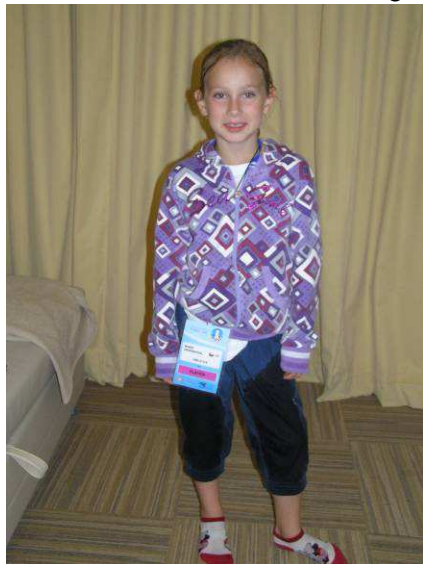
řadě u fasádní prosklené stěny. Maruška ke mně seděla zády a tak bylo dobře, že o mě nevěděla. Něco málo jsem občas viděl a partie se začala vyvíjet dobře. Maru rychle získala figuru a tak jsem šel spokojeně, ale trochu nervózně, udělat slíbený lepší snímek sportovní haly.

Asi po hodině hry se vracím a na šachovnici vidím soupeřinu jednu věž proti třem Maruščiným lehkým figurám. To by bylo obecně velmi dobré, nebýt ale mála Maruščiných pěšců a její aktuálně reálné šachové výkonnosti. Začínám být nervózní a jdu raději pryč, nahoru k našemu reprezentačnímu stanovišti. Venku se počasí dále kazí a my se přesunujeme dovnitř, do zázemí haly. Venku už regulérně prší, nicméně rodičovská nervozita (i po tolika letech s holkami na těch nejvyšších šachových kláních!) mě nedá klidu a jdu se zpátky podívat „do skla“ na druhou stranu haly. Přes již deštěm ztkropené sklo vidím Maruščiného jezdce a dva pěšce, soupeřka má „jen“ dva pěšce. Teoreticky snadno vyhraná pozice, nicméně já už bohužel správně tuším, že to dopadne remízou. Maruška pozici správně nerozumí, dobrovolně mění jednoho pika, nehraje aktivně králem a dovoluje soupeřce vynutit výměnu posledního pěšce. Tedy remíza, za kterou bychom před partii asi byli i rádi, ale vítězství dnes bylo blízko. Nevadí, jak správně říká manželka, všechno je zkušenost. Je na místě si tady uvědomit, že ještě jen něco málo více než před rokem Maruška sotva správně tahala figurkami a na nějaký větší šachový skok to dlouho vůbec nevypadalo. Uběhlo cca 15 měsíců, Maruška je mistrní ČR a reprezentuje na ME. Musíme být realisty a věřit v další Maruščin přirozený výkonnostní růst.

Následná analýza navíc ukázala, že průběh partie byl poměrně divoký a vyhrát po různých „zajímavých“ výměnách mohly vyhrát obě soupeřky. Z tohoto pohledu je dnešní remíza spravedlivá.

Na hotel jsme se dnes vrátili autobusem, přičemž jsme ale stihli pořádně zmoknout, o čemž svědčí dnešní závěrečná fotografie.

Den pátý, 24.09.2015: Vendulka. David Navara v Polsku nezastřelen. Voda! Čekání na první výhru trvá.

Dnes jsme se vzbudili až před osmou, ale mě se moc nechtělo z postele ven, zatažená obloha vybízela k otočení se na druhý bok... Maruščino „Tati, já se nudím“, však rozhodlo. Říkám jí: „Jestli se nudíš, tak běž do koupelny a vezmi to přes sprchu“ (včera večer vytuhla u PC). „Hmmm, včera jsme zmokli, osprchuju se před večeří.“ Neměl jsem chuť na nějakou ranní výměnu názorů, řekl jsem jí něco o čunících, ale nebyla to příliš silná a účinná munice. Jelikož jsme za chvíli museli na snídani, byl jsem rád, že tu koupelnu vůbec navštívila.

Po snídani začala opět dvoulinková chatová konference s mámou. Já jsem měl v úmyslu vyrazit do města, navrhoval jsem tu expozici akvárií, ale Maru pořád, že neví, jestli se jí to bude líbit, nemohla se rozhodnout, až mezitím začala dělat něco do školy. No budiž, někdy to udělat musí a pokud jí do toho nemusím moc přemlouvát, tak taky dobře.

Mezitím si píšu s Jitkou, probíráme především aktuální rodinné záležitosti. Najednou mě na Skypu svítí: ...a ještě něco Ti musím říct... Hm, po 17 letech... opravdu nevím, co na mě vybalí. „ Máme nového spolubydlicího, jmenuje se Vendulka, je krásná, ale dělá čurbes.“

Chvíli mi to šrotuje, moc nechápu, přemýšlím, která uprchlice ze Sýrie by se mohla jmenovat Vendulka, nebo které sousedky byly těhotné, ale proč by s tím chodily k nám, že jo? „Dýcháš?“, zní další dotaz z Brna. Teď mě to cvaklo: „Králík, že jo?, děláš si p...l?, že jo?“, zní moje už chápavá reakce. „Ano, králík, je hodná a čistotná“, píše Brno. „Jo, asi jako naše Anička“, odpovídá Poreč. A jdu se zchladit do včera odplombované lednice...Ano, vzaly ženské tátu hákem, když nesouhlasil s další havětí doma, počkaly, až vypadne z baráku. Takže máme doma další ženskou. Nestačí ty čtyři, co tam patří, nestačí tři afričtí šneci, nestačí dva pískomilové (dle švagra obyčejné krysy☺), teď ještě Vendulka. No nic, bude se mít u nás dobře, byt máme velký a může běhat v tom prázdném třísetlitrovém akváriu, které má pro změnu táta připraveno už více než tři roky k naplnění. Máma se bude hezky starat, protože po měsíci ty, které by se starat měly, to přestane bavit. Ale zase takový králík není vůbec špatné maso, pokud se tedy nenechá přerůst. To krysy bych nejedl a ti šneci už budou moc tuzí, už taky myslím mají tři roky. Ach jo☺. Tady jsou vidět důsledky (následky) přímé demokracie po žensku☺.

Maruška tedy dnešní dopoledne věnovala škole a já v té době píšu tyto a předchozí řádky. Za chvíli bude příprava u Šimiho a pak oběd, dnes nás čeká domácí chorvatská soupeřka. To by snad mohlo být o něco hratelnější, než soupeřky z Ruska a bývalých sovětských republik.

Asi půjdu dolů na terasu rozdýchat tu Vendulu, na pomoc si vezmu „Můj šachový svět“ Davida Navary. Marie tady tančí u nořasu, já tedy jdu dolů.

U dvou deci bílého jsem si hezky početl, mimo jiné Navarovu historku z doby, kdy hrál polskou ligu a šel před partií relaxovat na procházku do nějakého místního, asi dost zapadlého lesa. Tam byl málem zastřelen polským policistou v civilu, který v tom lese naháněl nějaké kriminální živly a David Navara jim byl asi dost podoben. No naštěstí vše dobře dopadlo a David může pokračovat v šachové kariéře☺.

Přípravu u Šimiho Maruška dneska natáhla téměř do jedné hodiny, pak jsme hned zamířili na oběd. A hle! Džbány s pramenitou vodou již jsou volně k dispozici! Pochopili, pozdě, ale přece. Jídlo už tedy z mého pohledu chybu nemá, dnes jsem zvolil hovězí řezy, zeleninku, pak hrozny, zmrzlinku a moučníček. A nakonec navrchn na pokoji medovinku☺ Jak říká Láďa Kopec, tady prostě nezhubneme!

Láďa nám dnes nabídl do haly odvoz autem, sraz máme za chvíli na recepci. Dnes Marušku čeká domácí soupeřka Putar Laura. Ve stanovený čas jsme se Láďovou oktávkou přemístili k hale, v pohodě zaparkovali a vydali se k šachovnicím. I dnes již soupeřka čekala, jako první z Maruščiných protivnic měla taky připraven malý dárek. Holky si tedy vyměnily prezenty a partie v 15.00 mohla začít.

Dnes jsem věřil, by mohla přijít první Maruščina výhra, ale po dobrém zahájení a slušném začátku střední hry přišla hrubá chyba a fatální přehlédnutí jednotahového odtažného šachu se ztrátou dámy. Kompenzací sice byly dvě figury a k tomu volný pěšec, ale na obrat to bylo málo. Po 90 minutách Maruška prohrála a pokorně přišla na rozbor.

4. kolo: VAVŘÍNKOVÁ MARIE (CZE) 0 – 1 PUTAR LARA (CRO)

Při rozboru byly Maruška pochválena za vedení partie až do osudného tahu, který byl bohužel rozhodující. Musíme věřit, že se podaří vyhrát zítra, další nula velmi pravděpodobně znamenala dva volné dny (regulérní volný den a volno v následujícím kole – startuje lichý počet hráček).

Na hotel jsme se vrátili autobusem. Jelikož mě povážlivě docházejí zásoby nezbytného proviantu, zašel jsem k přístavu do Billy dokoupit vše potřebné. Maru se mnou jít odmítla, zůstala na pokoji, při návratu jsem jí přistihl při přehrávání partie. Před večerí k mému překvapení bez většího odporu splnila raní slib a dohnala manko ze sprchy. Dnes tedy končíme....

.....představením Venduly....

Den šestý, 25.09.2015: Modrá je dobrá! Nabídka pana Bye byla odmítnuta.

V noci na dnešek hrála Maruška těžký fotbalový zápas. Celou noc mě neustále intenzivně okopávala, až jsem ji nad ránem už dost násilně musel přemístit na samý kraj postele. Několikrát za noc jsem byl vzhůru, možná právě proto a i díky znovu velmi zatažené obloze jsem se vzbudil až v 8.35. „S kým hraju?“, zněla první dnešní věta malého skřeta. „S Estonkou“, říkám. „Uf, to je dobrý!“, tvrdí Maru. Nevím, na základě čeho tak zkušeně usoudila, že střet s další soupeřkou z bývalého ruského bloku je dobrý los. Nicméně jsem jí nic nevymlouval, pokud nechtěla mít dva dny volna, musela dnes vyhrát, bez ohledu na to, odkud soupeřka je. Spěchali jsme tedy na snídani s tím, že budeme mezi posledními. Zdaleka však tomu tak nebylo, Kopcovi přišli až po nás a taky nebyli poslední z naší výpravy. Celé dopoledne přšelo, a proto se nedalo ani jít ani dolů na terasu. Malá udělala zase něco do školy, nějaké skypy s mámou a dvanáctá byla tady. Plánovaná příprava u trenéra, oběd, a opět domluvený odjezd s Kopcovými ve 14.30 jejich autem k hale. Při krátkém čekání dole na recepci mi Maruška milostivě povolila udělat následující fotku.

Recepce hotelu VALAMAR CRYSTAL, Maruška 25.9.2015

Zapomněl jsem to pro dnešek důležité – Maru zvolila změnu barvy dresu. Má sebou hezký modrý dres po Aničce, loňský model z Batumi, který chtěla vytáhnout již včera, ale nakonec na něj došlo až dnes, ve víře, že přinese změnu a úspěch. Táta už taky druhý den drží

modrou repre fanglu z Batumi, a tak jsme dnes na estonskou soupeřku se jménem Ksenja Ivanova vyrazili s oblíbeným heslem: „Modrá je dobrá!“

5. kolo: IVANOVA KSENJA (EST) 0 – 1 VAVŘÍNKOVÁ MARIE (CZE)

Při našem příchodu k šachovnici již soupeřka byla na svém místě. Na rozdíl od předešlých dnů a minulých soupeřek jí neasistovala maminka ani žádná jiná doprovodná osoba. Ksenja se mi zdála hned od začátku nějaká zamračená a smutná. Nevím, jestli to bylo způsobeno momentální samotou, nebo dosavadním bodovým (ne)ziskem. Každopádně ji alespoň na chvíli potěšil Maruščin dárek, viz. foto.

Všimněte si prosím na fotografii šachovnice pod děvčaty: Na židli vedle Marušky je odložen její batoh. Naproti, každé kolo na souboj vyzývá nepřítomného soupeře pan BYE. Pan BYE není zlý, na nikoho nechce čekat, ale každého nakonec nechá vyhrát! My jsme si ale řekli, že jeho nabídku k sehrání partie v příštím kole, s díky (alespoň pro tuto chvíli) odmítneme.

K tomu přišel Marušce těsně před partií pomoci, povzbudit a poslední cenné radit udělit sám náčelník Dejř.

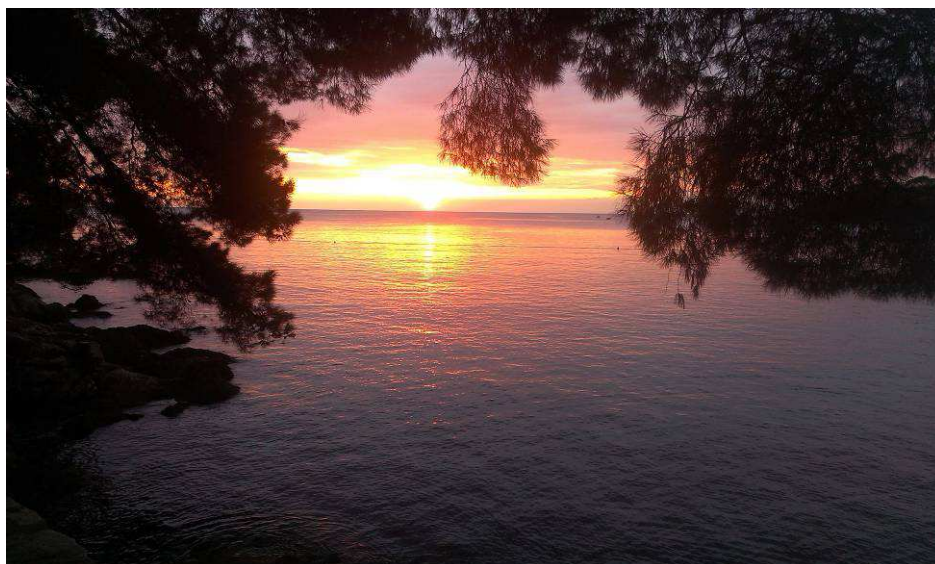
Dnešní Maruščina partie se od začátku vyvíjela dobře. Zahájení bylo sehráno podle udílených rad po některé z partií minulých a soupeřka velmi rychle po zahájení při prvním Maruščině ataku odevzdala zadarmo střelce. To pak ještě podpořila darováním kvality (věž za střelce), Marušče tudíž zůstala navíc čistá věž. V tu chvíli ucítili šanci diváci venku u arény a začali se mačkat za sklem, chtějíc vidět „strhující podívanou“. Jednomu z nich se podařilo tajně pořídit následující unikátní snímek:

Modrá je prostě dobrá! Na snímku čelem k čtenáři jsou dvě frustrované mladé slečny. Obě jsou nekompromisně ničeny modrými dresy soupeřek. Vlevo malá Rakušanka by se ráda schovala před Italkou pod stůl, vpravo Estonka Ksenja raději odchází od beznadějně pozice v partii s Maruškou. Převaha černých figur a modrých dresů je ze snímku naprosto zřetelná! A úplně vpravo pan BYE už svou dnešní partii dohrál©.

Maruška dnešní partii zvládla dobře, nutno objektivně dodat, za asistence soupeřky. Snad se jí zvedne sebevědomí do druhé půlky turnaje.

Po partii a rozboru s velmistrem Tallou jsme se vydali na hotel pěšky, jelikož jsme během dvou deštivých dnů v podstatě neudělali aktivní krok. Maruška si v přístavu vyzvedla odměnu za výhru – citrónovou zmrzku, na hodinku si dala relax v již známém prostoru dětských atrakcí a táta mohl zase chvilku přemýšlet a rozjímat na terase při západu slunce nad Středozemním mořem a Porečí:

Na samotný závěr dnešního programu proběhla v Hlavním stanu válečná porada nad programem zítřejšího volného dne. Pokud vyjde předpokládané počasí, vyrazíme s Kopcovými do Puly za římským Amfiteátre a akvarijní expozicí. Jak se na plánování zítřejšího programu dívala Maruška, je zřejmé z dnešní poslední fotografie☺.

